

В одного діда було троє синів: двоє розумних, а третій — дурень Омелько. Брати працюють, а Омелько лежить на печі, знати нічого не хоче.

Ось одного разу брати поїхали на базар, а невістки, їхні жінки, давай просити його:

— Сходи, Омельку, принеси води з ополонки!

Зліз Омелько з печі, узяв по відерцю в руки та й пішов до річки. Зачерпнув там води, аж бачить в ополонці щуку. Схопив він щуку в руку та радіє:

— Буде юшка гарна!

Раптом щука говорить йому людським голосом:

— Відпусти мене у воду, і я тобі в пригоді стану!

— Гарзд! — каже Омелько. — Тільки покажи, що не обманюєш, тоді й відпущу.

А щука йому на те:

— Запам'ятай мої слова. Коли тобі що захочеться

— скажи тільки: «За щучим велінням, за моїм хотінням...»

